

Poština plačana v gotovini

Angelček

1934-1935

Letnik 43

7

VSEBINA 7. številke: Kri nedolžnih otrok obliva Gospodov tabernakelj — Pevec presv. Eucharistije — K pripravi za veliki praznik — Zimska (Pesem) — Materine roke — Ali tudi ti tako? — Ščinkavčevo gnezdo — Ali lučke ste prižgali? (Pesem) — Kje so dnevi! — Kukavica — Mati otroku (Pesem) — Marijin vrtec — Uganke — Podobnica — Smeh je zdrav.

RESITEV ugank iz 4.—5. številke: »Zima« — Vesel je, kdor gorko zatisje ima, »dorenjska uganka« — Po kranjski cesti je nekdo jezdil, za njim kuža tekel je, srdito z repom mahal je, da muhe niso pikale.

Prav so rešili obe uganki: Berce Bog., Rant Pav., Golob Ant., Kopčavar V., Albrecht A., Klemenčič, Meze D., Novak Iv., Berce Ant. iz St. Vida u. Ljubljano; Klun Avg. iz Ribuice; Mohar Jul. iz Čemšenika; Modrinjak Fr., Rožman Anica, Rošker Iv., Rihtar Ema iz Pišec; Krašovec Mil., iz Ljubljane; Holozan Em. iz Vevč; Benedik Mln. iz Dolenje vasi; Frass Mil. iz Huj; Rušič Stef., Wahl Ludv. iz Kranja; Strukelj Mil. iz Borovnice; Kovačič Pavla iz Škofje Loke; Marn Mar., Jul. in Ivanka iz Komende; Jakopič Mar. od Sv. Jederti; Ljubič Vlasta iz Gradca; Opeka Fr. iz Selsčka; Stefančič Lojze, Kralj Mat., Petrič Tone, Jaklič Mim. iz Podzemlja; Vrtačnik Mar. iz Kokre; Kapš Loj. iz Potokov; Petkovšek L., Jakopin M., Zdravje K., Toni D., Zrimc S., Zupec M., Platnar A., Pirc J., Svirgelj Fr., Ciber M., Uršič M., Sterle M., Repar M., Grebenc F., Zupančič L., Cankar F., Japelj Fr., Anzelc A., Drobnič M., Janšelj F., Boh A., Princ I. z Iga; Kopač Mil., Stine Mat., Orazem Jož., Langerhole Jos. iz St. Vida nad Ljubljano; Mošet Silva iz Šiške; Reven Zdr. z Vrhnike; Brenčič Mar. iz Podlpe; Hladnik Mar. iz Cerknice; Resnik Mar. in Fani iz Rajhenburga; Peterlin Ant. in Jož., Lap Krist. in Vin., Stebe A. in Jel., Merše Mil., Peterlin Dan. in Iv., Kem Cil., Tičar Fr. in Lužar Cil. iz Komende; Jamar Fr. in Jan., Črnologar Jož. in Ton., Gogola Fr., Zerovec Jan., Knaflič Fr. z Bleda; Bekš Jož., Kovač Fr. Gjergjek Ludv., Hil Rud., Cvernjak M., Pavlina, Marija, Sukič Krist., Gumilar A. in M., Kovač Avg., Špilak Jož., Perš Jož., Bernjak Fr., Celec Fr. iz Gor. Lendave; Suhadole Iv. iz Sufice; Mencinger Fr. iz St. Fužine; Erzar Mar. s Pš. Police; Besov Cv. iz Tržiča; Pečenik Mat. in Fr. s Črnega vrha; Anko Jož. z Jezerskega; Zver Stefan, D. Lendava, Malenšek Ivan, Črmošnjice; Pucelj Dragica, Ribnica; Novak Terezija, Goršič Marija, Adamič Stefan, Prelesnik Franc, Vidmar Marija, Novak Danica, vsi v Dobropoljah; Krajnik Jože, Log; Jugovec Katicea, Studenci pri M.; Jager Stanislav, Gor. Rečica; Reven Zdr., Vrhnika.

Izrebanj sta bili Benedik Minka iz Dolenje vasi in Resnik Marija iz Rajhenburga.

Po eno uganko so rešili: Došler Avg. iz Topolov, Stebe M., Špenko Mih., Sukane Mar., Stebe Mar., Stele Mar., Erce Cil. iz Komende, Mrak Ludv. in Fr. iz Vinharjev, Stor Iv. iz Osence, Tavčar Pepica, Belgrad, Tischler Mihec, Ljubljana.

RESITEV uganke v 6. št. DEKLICA S KNJIGO: »Dobra in lepa knjiga je najboljši prijatelj.«

Prav so jo rešili: Špitzer Slavko, Štembal Ciril, Sever Andrej, Kopitar, Peterca, Zavodnik, Slanovec Marjan, Kveder Anton, Likar Miloš, Repež Stanko, Kosmač Bruno, Reiser Janez, Tekauc Adolf, Tisch-

Izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna r. z. z o. z. v Ljubljani (K. Čeč). — Urednik: Janez Pucelj, župnik na Ježici. — Uprava »Angelčka« v Ljubljani, Kopitarjeva ulica števil. 2 (H. Ničman). Sprejema do preklica tudi dopise.

»Angelček« je priloga »Vrtca« in stane za vse leto Din 5.—.

Marec

Angelček

Štev. 7

Kri nedolžnih otrok obliva Gospodov tabernakelj . . .

Ko je šel Jezus s svojimi učenci zadnjikrat v Jeruzalem k velikonočnim praznikom, jim je naprej povedal, da gre v krvavo smrt. Učenci so se bali za Gospoda. Tako zelo so ga ljubili; kaj bi le počeli na svetu brez njega? In zdaj gre sam svojim smrtnim sovražnikom nasproti. Branili so mu: »Gospod, ne hodi tja, umorili te bodo.« Jezus pa je vztrajal pri svojem sklepu. Bila je volja nebeškega Očeta, da gre na križ in zato je šel. Očetova volja je Jezusu čez vse sveta. Ko so pa učenci videli, da Jezusa ne odvrnejo od njegove poti, in jih je bilo samih te poti strah, jih je pozval apostol Tomaž z velikodušnim klicem: »Pojdimo še mi, da z njim umrjemo!«

Velik pogum odmeva iz teh Tomaževih besed, velika je bila njegova ljubezen do Jezusa. Za Jezusa vse, za Jezusa tudi življenje — tako je gorelo Tomaževo srce.

Tudi v srcih malih ruskih dečkov iz mesteca Jekaterine pri Moskvi je gorela tako junaška ljubezen do Jezusa. Prišla je ura, ko jih je klical Jezus k najtežji žrtvi. Šli so in umrli za svojega Gospoda: svoja mlada

življenja so darovali v obrambi Gospodovega tabernaklja.

Njihova mučeniška smrt za najsvetejši Zakrament pa je prišla takole:

V tistih težkih dneh, ko so mali junaki, oropani skrbnega dušnega pastirja, v svoji veliki ljubezni hodili tolažit Jezusa, bivajočega v malem tabernaklju zaklenjene cerkve, so brezbožniki v mestu napravili strašen načrt. Sklenili so vdreti v cerkev, jo oskruniti in prirediti v njej noro, pijano plesno zabavo. Eden od 15 malih apostolov je slučajno ta peklenski načrt odkril. Ko je šel neki dan preko mestnega trga, je videl tam veliko množico mladih fantov in deklet. Ni se zmešnil za njih pogovore, hitro je hotel mimo njih, ko mu je nenadoma udarila na uho strašna beseda, da je ves prebledel. »Nocoj bomo plesali v katoliški cerkvi.« Ves iz sebe od razburjenja je mali junaček obvestil vse svoje tovariše. Posvetovali so se, kaj bi mogli storiti v obrambo hiše božje in Gospodovega tabernaklja. Po kratkem preudarku so soglasno sklenili: »Nocoj bomo Jezusa branili.« Ko je nastopila noč, ni manjkalo ne enega od petnajstih. Šli so tiho do cerkve, pa nocoj niso ostali pred zaklenjenimi vrati. Eden je splezal drugemu na rame in temu še eden; ta pa je že dosegel cerkveno okno in ga je odprl. S skupno pomočjo so tako vsi prišli v cerkev, v nekaj minutah so že klečali okrog oltarja. Z očmi, uprtimi v tihi tabernakelj, so mali dečki molili in čakali. Nič strahu ni bilo v njihovih malih, junaških srcih. Ljubezen do Jezusa jim je vlivala mučeniški pogum.

Molili in čakali so že dolgo uro, v cerkvi je bila popolna tema in tišina. Naenkrat zaslišijo odmev številnih korakov, smeh in krik. Prihajala je velika drhal. Cerkvena vrata so odprli s silo in vdrli v svetišče z nesramnim krohotom. V svetišču božjem so odmevale najostudnejše šale in kletve, kakor bi se valil v cerkev sam pekel.

»Lučil! Dajte nam luči, saj je tema kot v rogu!« — tako so kričali od vseh strani. Prišli so možje z bakljami, ki so s svojim rdečim sijajem osvetlile divje obraje razuzdanih ljudi.

Naenkrat pa je vsa množica obstala kakor vko-pana. Vse je utihnilo, na obrazih ljudi se je zrcalil strah; zdelo se jim je, da vidijo prikazen. Petnajst dečkov je stalo pred oltarjem. Eni ob obhajilni mizi, eni na oltarnih stopnicah, eni prav pred tabernakljem. Z obrazom so bili obrnjeni proti množici, roke so bili sklenili na prsih; tako so stali tam mirno in brez strahu, kakor angeli božji, ki čuvajo in branijo Gospodovo bivališče.

Nekateri iz množice so dečke v svitu plamenic prepoznali. Pristopili so bliže in zavpili: »Glejte, da se spravite odtod, vi mali paglavci! Kaj počnete tukaj?« Mali junaki pa se niso dali zbegati. Molče in nepremično so stali na svojih mestih. Plesavce je prevzela jeza. Planili so na dečke, jih topli in suvali, jim trgali obleko, jih sramotili in kleli. Toda Jezus, ki je bil za časa preganjanja prvih kristjanov dal mučeniški pogum malemu Tarciziju, ki je že toliko mladim mučencem vлил moč, da so z veseljem dali zanj svoje življenje, isti Jezus je dal tudi tem ruskim dečkom prav nadnaravno odločnost. Vsi poskusi razdivjane drhali, da bi zlomila junaški odpor mladih Gospodovih stražarjev, so bili zaman.

Tedaj je eden od mož potegnil iz žepa svoj revolver. Drugi so takoj storili po njegovem zgledu. »Poglejmo, če se bodo ustavljali tudi temu!« Počili so streli, krogle so se zarile v telesa malih junakov, padali so drug za drugim s klicem na ustih: »Odrešenik sveta, reši našo ljubo Rusijo!« To je bila njihova vsakdanja večerna prošnja. Tako so molili od dneva prvega svetega obhajila vsak večer. Množica je besnela in kričala. Kar se zasliši skozi vpitje drhali pretresljiv krik: »Moj otrok! Moj otrok!« Uboga mati si dela pot do oltarja. Prišla je ravno v trenutku, ko je njen ljubljani 7-letni deček, ki je stal na oltarnih stopnicah, razprostrl svoje roke in se zgrudil na tla. Mati ga je dvignila v naročje, pritisnila ga je na svoje srce. S strašno bolestjo v očeh se je nato obrnila k divji množici in zavpila, da je pretresalo mozeg in kosti: »Mrtev je, mrtev!« Tu se je deček v njenem naročju zganil. Njegove nedolžne oči so se malo odprle, umirajoče ustnice so šepetale materi zadnjo prošnjo: »Mama, mama! Ljubega Jezusa

smo branili, zdaj pa — ga brani ti!« In še enkrat je splaval dečkov umirajoči pogled k zlatim vratcem tabernaklja, za katerim je prebival Jezus. V tem se mu je blažen smehljaj razlil čez obraz, njegova kodrolasa glavica je omahnila. Odšel je za bratci v nebeške dvore.

Otroci! Ali ni to čudovito? Ali vam ni presunilo srca? O, to je ljubezen nedolžnih src! Ljubezen, ki vse premaga.

Evharistični kongres se pripravlja. Prosimo in molimo: Jezus v presvetem Zakramentu, daj tudi nam take ljubezni! Daj nam mučeniške ljubezni!

Alojzij Košmerlj.

Pevec presvete Evharistije.

Vedno bolj se bližajo slavnostni dnevi, ko bodo v Ljubljani tisočere množice iz vse Jugoslavije na izreden način javno izkazovale čast in ljubezen božjemu Odrešeniku, ki je med nami v presv. Hostiji. Gospodje kateheti so vam, dragi prijatelji »Angelčka«, gotovo že povedali, da se boste tudi vi, ki ste po šolah, v prazničnih dneh od 28. do 30. junija v skupni pobožnosti poklonili Jezusu, Prijatelju otrok.

Da se bomo za te svečanosti že vnaprej lepo in zadostno pripravili, to bodi skrb nas vseh. S petjem in skupno molitvijo se bomo zgrinjali okoli monštrance, kjer bo Jezus v podobi kruha v naši sredi. Ali pa že veste, kdo je sestavil one lepe evharistične pesmi, ki jih še danes pojemo pred svetim Rešnjim Telesom? Saj so vam znane one stare, a vedno nove popevčice: »Molim te ponižno...«, »Jezus poj skrivnost častito...«, V Zakramentu vse sladkosti, počastimo Jezusa...« i. dr. Te in še mnogo drugih pesmi, ki jih po vsem katoliškem svetu prepevajo verni katoličani, je že v 13. stoletju sestavil v latinskem jeziku največji učenjak, kar jih je kdaj bilo: sveti Tomaz Akvinski. Njegov god praznujemo 7. marca.

Ta od Boga z izredno modrostjo in učenostjo obdarjeni svetnik je podaril veliko znanstvenih knjig z jasnim utemeljevanjem razodetih božjih naukov učenemu svetu; vsem nam je pa zapustil hvalnice in slavo-

speve na čast svetemu Rešnjemu Telesu. Tudi on, dasi tako učen, prosvetljen in nadarjen, je ponižno poklekoval pred tabernakelj ter častil in molil Jezusa; hkrati pa je pospeševal češčenje presvetega Zakramenta v pesmih in slavospevih, ki jih je zapustil vsemu katoliškemu svetu.

Sv. Tomaž Akvinec se je rodil l. 1225 v Akvinu kot sin grofovske družine; torej eno leto poprej, preden je umrl sv. Frančišek Asiški. Vzgojen je bil pa v samostanu sv. Benedikta na Monte Cassino, ne daleč od Rima. Nato je vstopil v dominikanski red in kmalu postal učitelj na visokih šolah v Parizu in Bologni. Umrl je l. 1274. Ko so mu prinesli sveto popotnico, je molil pred sveto Hostijo:

»Sprejmem te, ki si postal odkupnina za mojo dušo. Iz ljubezni do tebe sem bdel in delal. Tebe sem vedno oznanjal v pridigah in spisih; Kristus, ti si Kralj slave, ti si Sin večnega Očeta.«

Ali bomo mogli tudi mi podobno moliti, ko se bo bližala zadnja ura? Bodimo prijatelji Jezusovi že zdaj!

K pripravi za véliki praznik.

Presveti Evharistiji — Jezusu v najsvetejšem Zakramentu — donášamo sveže cvetke, da krase tabernakelj in se izživljajo v slavo božjo. Pa imamo tudi žive cvetke, dobre, nedolžne otročiče, ki kakor lilije, kakor dehteče cvetice delajo čast Jezusu s svojim svetim, vzornim življenjem, s svojo ljubeznijo do presvete Evharistije. Ali jih imamo tudi pri nas? Prav veliko. Te cvetke bodo najlepši kras ob proslavi Jezusa, ko bo veliki kongres v Ljubljani.

Ker pa radi pogledamo tudi drugam, v druge dezele in smo radovedni, kakšne cvetke presvete Evharistije uspevajo drugod, naj predočim v tem-le opisu eno najlepših: Anica ji je bilo ime, pa je že šla med nebeške cvetke 14. januarja 1922.

Anica Guigné je bila doma v domovini sv. Frančiška Saleškega na Savojskem. Starši njeni so jo, kakor je pravilno, že v nežni dobi navajali v nadnaravno. Kaj se to pravi? Obračali so njene misli in vse hrepenenje na to, kar nas čaka v nebesih. Njen oče je bil

kakor apostol. Niso pa starši zahtevali od Anice nič pretiranega, nič takega, kar bi bilo odveč.

Kakor otroci sploh, je tudi Anica kaj rada ostala zjutraj dalj časa v postelji; toda kadar so jo poklicali, je bila koj na nogah. Po naravi je imela nekaj gospodovalskega v sebi. Če je pa v tem oziru kaj zagrešila proti svoji vzgojiteljici, se je brž spomnila, da ni prav naredila in je dolgo trajalo, preden se je pomirila. Ljubezen do Jezusa je bila v nji že tako dozorela, da je vselej in povsod to, kar je bilo boljšega in lepšega, prepuстила sestram in bratcem. Ko je bilo treba ubogati, ni poznala ne godrnjanja ne odkladanja, da bi ljubezen do Jezusa ne bila skaljena.

Prav vsled teh čednosti je smela iti že s šestim letom k svetemu obhajilu; saj je tako točno odgovarjala na vsa vprašanja iz Katekizma, da so se kar čudili. Njene součenke so imele navado reči: »Anica zna vse.«

Na dan prvega svetega obhajila je bila res kakor angel. Od tega dne je živela vsa za Jezusa. Še pri igri so slišali, kako je včasih zdihnila: »Ljubi Bog, ljubim te; moj Odrešenik, ohrani moje srce, da bo vse tvoje.« — Vsa srečna je bila, ko je šla k sveti maši, saj je navadno obenem prejela sveto obhajilo, nakar je bila neobčutna za zunanji svet. Včasih so jo morali, kakor bi bila slepa, peljati na prejšnji prostor.

Tako je dozorevalo njeno življenje kakor sveča. 14. januarja 1922 je umrla v Cannes-u. Od tega časa je že marsikak grešnik na njeno priprošnjo našel zopet pot k Bogu; duhovniki so bili deležni raznih milosti; nepričakovana ozdravljenja pripisujejo njeni pomoči.

Zimska.

<i>Jaz in stari očka</i>	<i>»Hej, odprita!«</i> prosi
<i>rada se imava,</i>	<i>skozi okno zima.</i>
<i>za pečjo sediva,</i>	<i>ki snežinke nosi</i>
<i>vedno se igrava.</i>	<i>in prijazno kima.</i>
<i>Zunaj zimo jezdi</i>	<i>Midva pa poredno</i>
<i>burja, sneg in mraz,</i>	<i>se smejiva ji:</i>
<i>nama pa je v topli</i>	<i>»Prid noter, zima,</i>
<i>sobi kratek čas.</i>	<i>če imaš močil«</i>

Mali Gregor.

Materine roke.

Spisovno šolsko nalogo je dala gospodična učiteljica svojim drobnim učenkam. Prosto in iskreno naj naštejejo, kaj in koliko opravil ima skrbna mati. Nekaj stvari je omenila gospodična, drugo naj bi vsaka učenka po svojih razmerah in opazovanjih dostavila sama.

Jernejčeve Tončke izdelek je drugo uro brala na glas pred učenkami gospodična. Takole je bilo zapisano: »Materine roke. Z eno roko goni pino, z drugo drži Zgodbe sv. pisma; z drugo krpa očetovo srajco; z drugo kuha; z drugo mi spleta kite, preden grem v šolo... Z drugo...« — »Ej, Tončka, kako pa misliš; saj mama ni stonóga ali storóka. Toliko rok! Koliko prav za prav?«

Tončka vstane in začne naštevati: »Dve roki ima za očeta. Sedem otrok nas je; za vsakega ima dve roki. Za kuhinjo, hlev in za polje po dve roki. Za ubožce zopet dve. Dve pa tudi za Boga, kadar moli. Vsega skupaj torej 26 rok.«

Nič več se nismo kahljali in posmehovali. Tudi gospodična je postala resna in dostavila: »Če je tako, bo pa tudi ljubi Bog za tvojo mamico imel dve polni, bogato obloženi roki, ko bo dajal plačilo. Ko boš nalogo popravljala, pa napiši prav tako, kakor si nam povedala sedajle.«

Ali ti tudi tako?

Don Bosco, ki je bil lani (1934) prištet med svetnike, je bil nekoč kot majhen deček po nesreči razbil vrč za olje. Takole je bilo: Mati je šla po opravkih, Janezek je moral pa doma ostati. Pa je prišlo, da bi moral neko reč z omare vzeti. Ker je bil premajhen, pristavi stoliček. Nesreča pa nikoli ne počiva — pravijo. Tako je bilo tudi tu. Po neprevidnosti se je doteknil vrča za olje. Kar naenkrat je bil na tleh ves razbit, olje pa razlito. Ves preplašen hoče svojo nerodnost in nesrečo prikriti. Črepinje pomete,

ali olje je pustilo sledi. Nič ne bo, si je mislil. Kaj narediti? Najbolje bo, resnico povedati in nevoljo matere potolažiti. Gre do bližnjega grma, ureže šibo in jo kar moči lepo omaji.

Ko se je imela mati vrniti, ji gre naproti in dostojno pozdravi in pravi: »Glejte, mama, to lepo šibo!«

»Kaj pa pomeni? Si pa najbrž kaj nerodnega užagal!«

»To pot pa res zaslužim kazen.«

»No, kaj se je zgodilo?«

»Po nerodnosti sem vrč razbil.« Ko je vse razložil, je pristavil: »Vem, da me čaka strahovanje, zato sem pa šibo kar s seboj prinesel.« Pomolil jo je materi nekako plaho, vendar pa s tihim pričakovanjem, da morda ne bo hudo.

Pa je res ugenil. Mati Marjeta je ogledovala šibo, pa se je končno le dobrosrčno nasmehnila, ko je spo-

znala dečkovo previdnost. Rekla je: »Nesreča mi ni ljuba, toda ker si sam priznal, naj bo odpuščeno. V bodoče pa bodi bolj previden!«

Ščinkavčevo gnezdo.

»Oj, oj!« je tožila kar najbolj milo mamica ščinklja in obupno prhutala s krili. »Prosim, poslušajte me vsi, odgovorite mi, prosim! Kdo mi je ukradel lepo gnezdece in štiri jajčeca, ki sem jih imela tu v grmu skrita?«

»Jaz že ne, prav gotovo ne!« je grulila plaha grlica na cvetoči črešnji. »Veruj mi, draga sestra! Smiliš se mi, ker sama dobro vem, kako ljubimo jajčeca in svoj zarod. O, ne, ne! Rajši bi umrla, ti rečem, kot da bi si s takim hudodelstvom otežila srce!«

»Jaz že ne, prav gotovo ne!« je tužno meketala lepa ovčica v bližnjem plotu. »Vsi vedo, da nikdar nisem napravila nikomur zla in krivice,« je pristavila. »Spomnim se celo, da sem dala nekateri kosmiček volne za mehko in toplo ležišče ptičkov.«

»Jaz že ne, prav gotovo ne!« je glasno kraknil star krokar skoro užaljen. »Kaj misliš od mene, draga ščinklja? Ne vem, kako so me mogli obrekovati tako nesramno zlobni jeziki. Nihče mi ne more očitati, da sem šel po ptičjih gnezdih! O, ne! Vedi pa, če bi poznal lopova, ki je to storil, bi ga neusmiljeno kaznoval s svojim jeklenim kljunom.«

»Jaz že ne, prav gotovo ne!« je zakokala putka v bližnjem jarku, kjer je brskala svojim piščancem. »Ugrabiti mamici najdražje, to je nesramnost! Ej, me mamice imamo prerade svojo zalego! Zato, draga moja, ti izrekam iskreno sožalje!«

»Sramota! Sramota!« je žvižgal poskočni kos in širil zlati kljun: »Pravijo, da se jaz samo zabavam s petjem in da se norčujem iz bližnjega. Ni res; veruj mi! To je golo obrekovanje. Imam dobro srce in zato grem koj iskat kriveca, tatu, morilca!« Komaj je to spregovoril, je že val močnega vetra zašuštel tole novico:

»Pred par trenutki sem videl za neko vaško hišo dečka, ki je imel majhno gnezdece. Toda, ker sem v naglici brzel, nisem mogel opaziti jajčec. Slišal pa sem

moža, ki je dečka ostro karal. Fant je osramočen povešal glavo in skoro jokal. Mož, ki je bil morda njegov oče, mu je dejal: „Sramuj se! Kaj ne veš, da uboga ptica čuti kakor ti? Kako grdo je tako početje! Pa tudi ne-hvaležno je, ko nam ptičke toliko koristijo na vrtovih in nasadih! Paglavec! Naj bo danes zadnjič. Za kazen pa...“ Naprej nisem slišal, ker sem nadaljeval svojo pot in nisem mogel biti priča zaslužene paglavčeve kazni. Bila je bržkone občutna, ker je bil mož sila razjarjen. To sem opazil dobro. Zdaj veš, draga ščinklja, kje se je končalo tvoje gnezdece.«

»Oj, prijazni veter,« je prosila uboga mati, »ker si bil že toli dober in si mi razodel, kar si videl in slišal, ali mi moreš povedati ime onega zlikovca, ki me je oropal gnezda? Raznesi njegovo ime naokrog, da se ga bo mogel vsakdo varovati.«

»Tega pa ne, draga moja! Tega ti pa ne morem ugoditi. Oprosti! Deček je res kriy, ne rečem; toda, bržkone je storil to nepremišljeno in v otroški rado-vednosti. Prepričan sem, da se sedaj kesa in da ne bo več razdiral ptičjih gnezd. Veš, kaj ti svetujem: Napravi novo gnezdece in poskrbi za drugo zalego. Jaz bom pa na svojem daljnem potu prepričeval vso deco, naj ščiti gnezda naših ptic in naj varuje zarod naših krilatih prijateljev in prijateljic, ki so obenem dobrot-nice človeštva.«

»Srčna ti hvala!« je začivkala ščinklja, malce po-tolažena. In ko je veter odbrzel, je vzletela poiskat tovariša, da mu potoži grozno nesrečo in ga zaprosi, da začneta skupaj mučno in potrpljenja polno delo novega gnezdeca.

Fr. Z.

Ali lučke ste prižgali?

*Pred oltarjem lučka živa,
noč in dan nam govori,
da med nami Bog prebiva
skrit v presveti Hostiji.*

*Ali luč ljubezni zveste
v srcih že prižgali ste,
da jo za slovesni praznik
Jezusu poklonite?*

*Ali v dušah sté nabrali
že brezmadežnih cvetov,
da jih boste darovali —
Kristusu za dan njegov?*

*Srca bomo podarili
Jezusu v hvaležni dar
in odločno govorili:
Tvoji smo, ti naš Vladar!*

Mali Gregor.

Kje so dnevi!

Bilo je tiste dni, ki jih ni več. Veličastno se je zibal po zaprašeni ali blatni državni cesti poštni voz. Par starih kljuset je pred njim preštevalo, kolikokrat se je treba prestopiti iz Tržiča do Kranja in drugič, koliko je korakov iz Kranja do Tržiča.

Spređaj na obrabljenem sedlu, iz usnja ne vem katerre predpotopne živali, pa je mogočno sedel v svoji uradni obleki sam gospod »postiljon«. Kadar se je približal cilju svojega potovanja, je vzel v roke poštni rog in ponosno naznanjal: »Trara, trara, trara, pošta je prišla.«

Pod streho poštnega voza pa se je dolgočasilo ali zabavalo včasih več, včasih manj potnikov. Vse se je ravnalo najbolj po tem, kakšno je bilo vreme in kakšna je bila cesta. Ko so se pripeljali srečno na svoj dom, so najmanj po tri dni poravnavali in urejevali svoje izmučene in pretresene ude, da so spet znali po človeško hoditi. O, da, da, pa je bilo le prijetno.

Kje so zdaj tisti dnevi!

Prišla je vmes železnica, prišli so avtomobili; zdaj straše že poštni zrakoplovi. Stari, častitljivi poštni vozovi pa pozabljeni uživajo nezasluženi in neplačani pokoj. Spomin nanje pa skuša ohraniti še živahni »postiljon« Dorče. Za god je dobil od strica pisano obleko. Kadar jo obleče, se kar zamisli v nekdanjo službo starega očeta. Še staro njegovo pokrivalo na glavo, pa je »postiljon«. Kropnikov Janče in Marko

901

sta »konja«, nekaj otrok sede v voziček in poštni voz opravlja svojo nekdanjo službo na domačem dvorišču. Pa naj kdo reče, da uživa pokoj! *J. E. Bogomil.*

Kukavica.

Ko je bil ljubi Bog ustvaril živali na zemlji in odkazal sleherni primerno stanovanje, so se vdale vse lepo v božjo voljo in bile zadovoljne s svojim prostorom. Samo kukavica je godrnjala in grajala sleherni kraj, kamor jo je postavil Stvarnik: streha, na kateri je gnezdila štoklja, ji je bila prezračna; travnik, kjer je bival vivek (priba), premoker; brazda, ki je bila odkazana škrjancu, je bila prenizka; sleme, pod katerim je zidala lastovica svojo palačico, preozko.

Tedaj se je vznejevoljil ljubi Bog in rekel: »Pa si sama izberi prostor, ki ti bo povšeč!«

Odšla je kukavica iskat; toda nikjer ni našla prostora, na katerem bi ne imela ničesar pograjati.

Tako se je zgodilo, da bega reva še danes brez pravega domovja naokoli, polaga jajca v tuja gnezda in ne pozna niti svojih lastnih otrok. Kako slabo se ji izplačuje nevšečnost in zoprna nergavost! *Fr. Pengov.*

Mati otroku.

*Iz zemlje droban vir žubori,
iz matere zemlje zajemlje življenje.
Naraste v reko. In koder hiti,
na materi zemlji oživlja zelenje.
Tako si ti, dete, se v meni spočelo,
iz mene življenje in rast si zajelo —
brez vira studenega zemlja je vela,
kako bi brez tebe jaz zdaj živela!*

*Skrivnostno iz mojega srca,
o dete, si se rodilo,
vse cvetje življenja mojega
z življenjem tvojim je vzknilo.
O blagoslovi naj te nebo,
na potih naj vseh te varuje,
in mene v tebi in s teboj,
moj otrok, naj osrečuje!*

Ksaver Meško.

Marijin vrtec.

Na Sveti gori so bili tudi »Vrtčarji« iz Zagorja in Zavsavja. Takole pišejo: Ko smo po trudu in naporu osvojili vrh Sv. gore, so nas že čakali Marijini otroci iz Save, Litije, Šmartna pri Litiji, Vač, Izlak in Lok pri Zagorju. Najprej smo opravili svojo pobožnost v cerkvi, kjer smo navdušeno prepevali. Po sv. maši je bilo zborovanje pod lipo; vrstili so se govori in deklamacije. Po končanih govorih pa je bila prosta zabava. To Vam je bilo vrvenje! Omeniti Vam moramo, da so šli z nami tudi »Borci morske zvezde« v svojih uniformah in s praporom. — Popoldne smo pri litanijah zopet vsi navdušeno peli na čast Mariji. Dali smo se tudi slikati.¹ — Francka Prosenc, učenka VII. razr.

¹ (Res veliko vas je bilo, za list pa slika ni bila dovolj krepka. Nismo mogli natisniti. — Uredn.)

Mladinska skupščina na Sv. gori. Naš »Vrtec« (Šmartno pri Litiji), ki šteje 400 članov, je lani marsikaj lepega doživel. Našim mamicam smo napravili »Materinski dan«; v deklamacijah, govorih in v petju smo pokazali, kako imamo svoje matere radi. Imeli smo tudi slovesen sprejem čez 100 novih Marijinih varovancev in varovank. Ta dan smo se vsi zbrali v dvorani. Od tam smo v sprevedu z bandercami šli v cerkev, kjer je bila slovesna pridružitve naših novincev in novink.

Močno lepo je bilo na Sv. Gori, kjer smo imeli (bilo nas je okrog 1000) skupen shod Marijinih vrtecev. Nekaj naših je nastopilo z deklamacijami, eden pa z govorom. Cerkev je bila polna. Dvakrat smo jo napolnili: dopoldne, ko je bila sv. maša in popoldne pri litanijah. Peli smo, da se je vse treslo; pa tudi lepo smo peli. Zunaj smo se zabavali na razne načine; samo to je bilo škoda, da je prehitro minilo. Pred odhodom so nas še slikali. Pot domov je bila nadvse prijetna. Na Savi so nas namreč prišli iskat vozniki in med veselimi petjem, ki je donelo vso pot, so nas skozi Litijo

in Šmartno peljali prav domov. Na Sv. gori smo bili samo večji; manjši so pa drugi dan, da ne bi bili preveč žalostni in mogoče nevoščljivi, napravili izlet v Štango, kjer so se prav veselo zabavali. Pa tudi tega ne smem pozabiti, da smo med počitnicami vsako nedeljo napravili kak krajši izlet v bližino; vsega skupaj pet. Takole skrbimo za spremembo v »Vrtcu«; zato smo pa tako radi v njem. — Kastelic Jožef.

Iz Marijinega vrtca v Sv. Ruprtu n. Laškim. Na Svetini, župnije šentruprške, je dne 21. oktobra 1934 po dolgem trpljenju mirno v Gospodu zaspala 12-letna šolarica Cilka Videc. Umrla je kot mala mučenica: nad dve leti je hiralala, pet tednov bila naravnost prikovana na mučno bolniško posteljo. A čudno! Nikoli ni tožila ali godrnjala nad bolečinami. Jezusa je več časa svojega šolanja prejemala že od sedmega leta vsak prvi petek v mesecu, in sicer z veliko pobožnostjo; zato je bila tako srečna. Želela je samo eno: da bi že kmalu umrla. Malo pred smrtjo ji žalostna mati ponudi rožni venec, a Cilka ga odkloni. Zakaj? Bala se je prositi za življenje. Ko pa ji mati pove, da je križec blagoslovljen za srečno zadnjo uro, ga zgrabi z vso silo, ga neprenehoma poljubljuje in stiska k sebi, proseč: Ljubi Jezus, vzemi me k sebi! Srečen otrok, ki je vedno v milosti božjil! Umrla je lepo, saj je umrla v krstni nedolžnosti!

Srednja vas v Bohinju. Zelo smo bili veseli, ko ste gospod urednik lani sprejeli naše pismo v »Angelčka«. Zato se spet letos oglašamo.

Vse počitnice smo čakali, kdaj boste prišli na ribe, toda zastoj. V našem Marijinem vrtcu nas je vedno več. Mar-sikaj lepega smo letos doživeli. V maju je birma. Mari-jina družba z Marijinim vrtcem je sprejela gospoda škofa v narodnih nošah. V pozdrav je spregovorila ena izmed naj-pridnejših deklic iz Mar. vrtca, Rozka Sušnik.

V našem vrtcu je lepo. Gospod kaplan nam vedno kaj lepega pove. Enkrat smo videli skioptične slike sv. Male Terezije. Priredili smo bili tudi lepo materinsko proslavo. Čisti dobiček smo dali za revne birmance.

Da pa ne boste mislili, da smo preveč pridni, moram še to povedati, da je tudi še nekoliko plevela v našem Mar. vrtcu. Včasih kar nič nismo podobni Mar. cvetkam, bolj koprivam. (Od tistega časa, ko je bilo to pisemce sestavljeno, so — tako upa urednik — koprive že vse pozeble.)

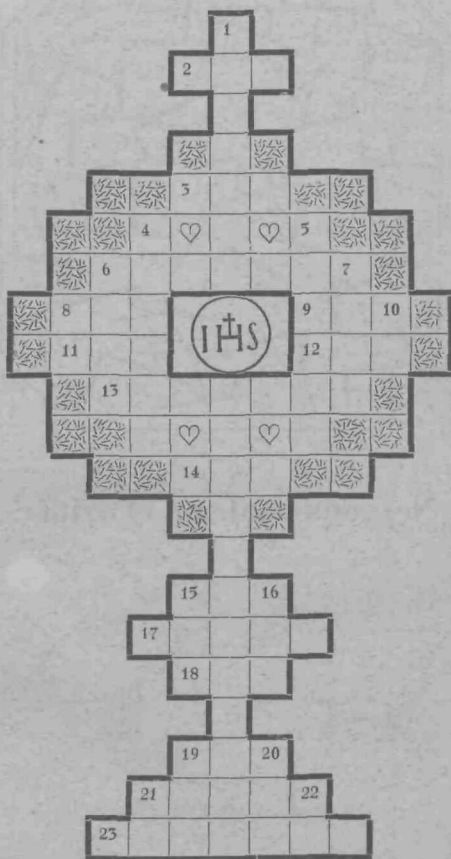
Lepo vas pozdravljamo vsi otroci Mar. vrtca, posebno pa — Mencinger Jerica.

Urednik odgovarja — Turk Stanislavi, članici M. vrtca, Vrhnika: Pesmica »Marija« sicer še ni za tisk, a kaže, da nisi brez pesniške žilice. Misli — primere — pa niso enotno speljane. Pa še kaj poskusi!

Rešitev ugank in druge dopise — do 8. vsakega meseca — uredništvu: Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2.

Uganke.

Križanka »Monštranca«.

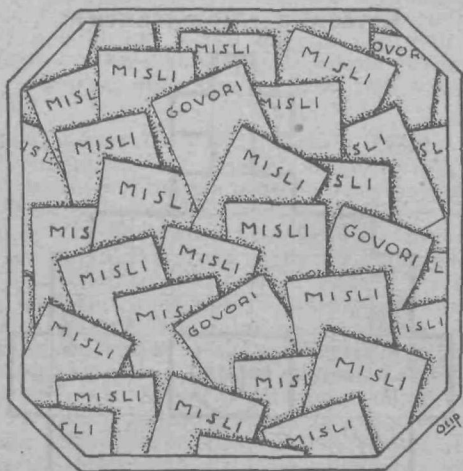

Vodoravno: 2. prva mati, 5. del zemljišča, 6. Odršenik, 8. časomer, 9. nasprotje vojne, 11. ropot, 12. glina, 13. angelski kruh, 14. glavar družine, 15. del glave, 17. kar spremlja človeka, 18. žensko ime, 19. žival, ki rije pod zemljo, 21. požiralnik, 23. gora v Julijskih Alpah.

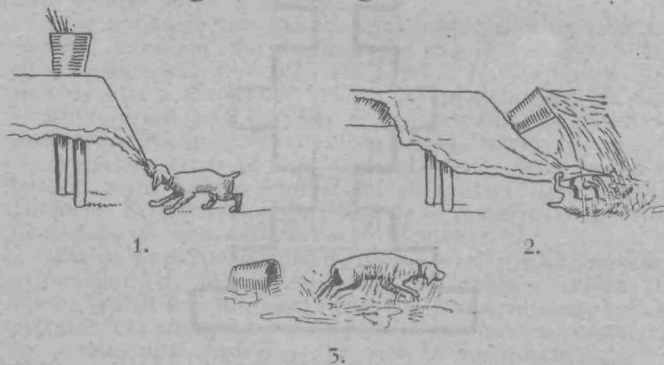
Navpično: 1. (po sredi navzdol do konca) versko slavje, 4. vrsta apnenca, 5. ohranjeno truplo, 6. hrana, 7. moč, 8. mrčes, 10. grška črka, 15. žuželka, 16. vrsta pesmi, 19. kar se pretaka po žilah, 20. pod, 22. osebni zaimek.

Podobnica.

(S. O., Sele.)

Nezgoda malega »Pazita«.

SMEH JE ZDRAVI!

V šoli so učenci poslušali razlago o tem, kako kroži kri v telesu. »Mihec, kaj meniš, ali bi se stekla vsa kri v glavo, če se na glavo postaviš?« vpraša učitelj. — »Da,« odgovori Mihec brez premisleka. — »Zakaj pa potem ne zleze vsa kri v noge, ko stojimo?« — »Ker noge niso votle« — je bil odgovor.

ler Mihec, Koser Jaroslav, Božič Marcel — vsi v Ljubljani; Bešen Cvetka, Bizjak Boža, Orešek Tončka in Vida, Gačnik Ivana, Ružel Marija, Papež Justi — vsi v Trzinu na D.; Trobec Marta, Celje; Spolenak Anica, Zagorje ob Savi; Reven Zdr., Dobrovoljc A., Vrhnika; Jugovec Katica, Studenci pri M.; Opeka Franc, Selšček; Jager Stanislav, Gor. Rečica; Kapš Lojzka, Semič; Skrabar Ivanka, Lukman Angela, Farčnik Tinka, Roter Franciška, Vransko; Toni D., Jakopin M., Zrimc L., Pirc J., Grebenc F., Petkovšek I., Boh A. na Igu; Revšelj Marija, Igavas; Tavčar Pepica, Belgrad; Prešeren Gabriel, Radovljica; Lekšan Anton, Igavas; Bohinc Marjan, Bohinc Boris, Rakek; Anzele Terezija, Nova vas pri R.; Znidaršič Franc, Mlakar Rudolf, Viševsek; Ravnik Tonček, Jesenice; Zver Stefan, D. Lendava; Vidmar Božena, Gozdničar Ljudmila, Vodlan Marija, Zorko Marija, Primon Justina, Sv. Jedert n. L.; Zalezina Ivana, Sv. Jurij; Meznarič Marija, Sv. Lovrenc n. D. p.; Ferjančič Vekoslav, Loke; Knez Ljudmila, Sv. Jedert; Tavčar Betka, Metlika; Kunstelj Antonija, Grom Jožef, Novak Anton, Dobrovoljc Julka, Vrhnika; Navratil Teo, Sv. Jurij o. j. ž.; Klemenec Iva in Marta, Kočevje; Čas Ljudmila, Velenje; Varslek Ivan, Raka; Malenšek Ivan, Črmošnjice; Mohar Julijana, Loke; Črnologar Joško in Tončka, Čepon Janko, Horjul; Levč Ivanka, Vrhnika; Bricelj Franciška, Bizovik; Pikel Marija, Stopnik; Kajbič Marija, Ceglje; Meden Antonija, Kožljek; vudrih Jozer, Kesman Jožef, Primožič Ivan, Terčelj Dušan, Pihler Anton, Veber Franc, Kogovšek Ivan, Hotedršica; Novak Stanko, Perko Josip, Oražem Josip, Berce Bogdan, Kopčavar Vinco, Klemenčič Martin, Rant Pavel, Berič Oton, vsi dijaki v zavodu sv. Stanislava; Kovačič Ivan, Kranj; Svoljšak Ivan in Marjan, Dob; Anko Jožek, Jezersko; Štrukelj Milan, Borovnica; Zajc Jože, Klincec Marija, Novak Terezija, Presetnik Terezija, Ževnik Kristina, Hren Ana, Goršič Marica — Dobropolje; Pucelj Dragica, Ribnica; Soparnik Anica, Ljutomer; Nedog Viktor, Maribor; Brus Karel, Hotedršica; Nadrag Nuša, Verdelj Ivan, Velenje; Košič Jožica, Mrak Jelka, Pušenjak Breda, Ljutomer; Frass Milan, Huje pri Kr.; Mejak Matilda, Mokronog; Krajnik Jože, Log pri Poljanah; Žerovc Janez, Knaflič Franc, Jamar Janko in Franc, Gogala Franci, Bled I.; Mlakar Anica, Češnjica v B.; Jeran Viktor, Gornja Rečica (p. Laško); Hren Matjaž, Verd pri V.; Seliger Drago, Smrtnik Pavle, Grom Mirko, Martinčič Duši — Vrhnika; Benedik Minka, Dolenja vas (Selca). — Rešile so te-le učenke šolskih sester v Celju: Majcen Cvetka, Bračun Mira, Rojc Terezija, Cologranc Milica, Mulej Franciška, Golob Olga, Freitag Frida, Wltavsky Marija, Seiberl Klementina, Klenovšek Marija, Gliha Terezija, Malus Marija, Kožuh Nežica, Zohar Angela, Resnik Anica, Hribernik Jožica, Sardoner Anica, Vidali Zofija, Cimerman Danica, Hribernik Erika, Vodopivec Ljudmila, Agreš Ivana, Glinšek Vera, Ramšak Roza, Veber Milena, Štengl Milena, Stropnik Margareta, Kumer Veronika, Špiljak Angela, Tom Danica, Puncer Ivica, Goršič Milena, Lettig Slavica, Černelc Janja, Gradšnik Vida, Ratej Marica, Karič Erna, Župančič Cirila, Kaučič Vida, Trobec Marta, Rojc Lizika, Kovač Stefanija, Blaznik Anica, Motnikar Marija, Sribar Marta, Čebela Angela, Kralj Ladislava, Katič Pepca, Črepinšek Marija, Srebošan Franciška, Gavrilovič Jelena, Nahberger Ivana, Čelste Ema, Vetrin Elizabeta, Borlak Marija, Knez Antonija, Krajnc Sonja, Leben Franciška, Funkel Milena, Munih Vida, Ocvirk Zofka, Ocvirk Amalija, Majcen Dragica, Tekauc Frida, Zohar Marija, Žurbi Marija, Komenda; Rajgelj Jožef, št. Vid n. Lj.

Izžrebana: Klenovšek Marija, učenka š. s. v Celju.

Porednež. Anica priteče v kuhinjo, ker jo je Nacek udaril. Mati mu koj naloži kazen: »Le čakaj, danes boš brez večerje!« — Nacek: »Drugič te bom pa šele po večerji nabil.«

Kako veš? Mati pošlje Jurčka v sobo pogledat, če mali Ivo spi. Jurček se brž vrne in pove, da Ivo spi. »Kako pa veš, da spi?« pravi mati. — »Vprašal sem ga, pa je rekel, da spi.«

Mala Hilda dobi za predjužnik vsak dan eno mehko kuhano jajce. Zadnjič enkrat je skoraj z nevoljo používala običajno jajčece, zraven pa zdihovala: »Jaz bi pa rada, da bi kokoške še kaj drugega znesle, ne samo jajce.«